

[Poul Møller.]

nogen selvstændig gennemgang sted af de enkelte positioner.

Endelig forekommer det os — og det er meget vigtigt for os — at man ved denne revision er begyndt fra den gale ende. Jeg har nævnt det både ved første behandling og ved anden behandling, så jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om det her; men vi er betænkelige ved at lægge toldniveauet fast på det grundlag, som man her har gjort det. Vi er betænkelige ved det, især fordi der er al mulig udsigt til, at denne toldlov skal danne grundlag for den nedtrapning, der skal finde sted mellem de europæiske lande, hvis vi skulle være så lykkelige at få et frihandelsområde.

Dette har jeg nævnt før; men der er jo i de sidste dage kommet en ny problemstilling ind, som i og for sig gør det endnu mere betænkeligt at lægge toldniveauet fast på dette grundlag. Tidligere har vi drøftet en nordisk toldunion ud fra det synspunkt, at det var noget, der skulle gennemføres uden nogen længere overgangsordning mellem de nordiske lande. Det var noget, man skulle hurtigere i gang med, end man skulle i gang med Europaordningen, fordi der dér skulle en længere nedtrappingsperiode til. Man skulle hurtigt indføre et fællesmarked i Norden, så industrierne og erhvervene først kunne, om jeg så må sige, øve sig på det store marked inden for det nordiske område. Men efter det, jeg har kunnet læse i aviserne om Oslo-mødets forhandlinger — jeg indrømmer, og ikke mindst fordi jeg selv har tilknytning til pressen, at det kan være helt forkert, hvad der således har stået i aviserne — men efter det, jeg har læst, har jeg i hvert fald fået en fornemmelse af, at man nu arbejder sig ind i en tankegang, hvor der også skal etableres en vis nedtrappingsperiode for så vidt angår en nordisk toldunion, og hvis det er tilfældet, betyder det, at de toldsatser, vi her lægger fast, skal danne grundlag for en sådan indbyrdes nedtrapning mellem Norge, Sverige, Finland og Danmark; og da vi ved, at vore toldsatser er betydelig lavere end de norske, svenske og finske, er det klart, at dansk produktionsliv vil blive stillet ringere i denne nedtrappingsperiode end produktionslivet i de andre lande.

Jeg har som sagt gerne villet understrege,

at jeg kun har meddelelsen fra aviserne, og at det naturligvis kan være en misforståelse; men jeg vil dog gerne anmode den høje regering om så hurtigt som overhovedet muligt her i tinget at give os en redegørelse for de forhandlinger, der nu er ført om den nordiske toldunion, og også om de seneste forhandlinger i Oslo.

Vi er som nævnt betænkelige ved at fastlægge toldniveauet på den måde, man her har gjort det, og vi tror ikke på den tankegang, at man, just efter at man har gennemført et toldlovsforslag her i tinget, kan sige: nu begynder vi med at fastlægge toldniveauet, og så sætter vi toldsatserne i vejret bagefter. Det var det arbejde, der skulle have fundet sted, inden man stillede forslag om en ny toldlov.

Vil man nu i gang med det arbejde, skal regeringen da have vore ønsker om held og lykke med det, men jeg tvivler på, at man kan nå ret langt. Jeg vil også gerne sige, at over for erhvervene og ikke mindst over for importørerne kan det kun forskrække, at man lige efter at have gennemført en ny toldlov bebuder, at nu vil man til at forhøje de toldsatser, som findes i loven. Det kan kun medføre, at folk bliver endnu mere tilskyndet til at træffe forvirrede, forhastede dispositioner, og det kan vel også få visse uheldige virkninger for valutabalancen, hvis der ikke skabes ro om et så vigtigt område som det, toldloven omhandler. Jeg skal altså som sagt ønske regeringen held og lykke til. Jeg håber, at den vil arbejde med problemet på en sådan måde, at der ikke skabes unødigt uro i erhvervslivet. Jeg vil også gerne sige til regeringen, at vort hovedsynspunkt altså er, at man her er begyndt fra den gale ende.

Må jeg så til sidst have lov til at give min kompliment til især to af den høje regerings medlemmer. Jeg havde egentlig håbet, at vi var kommet så langt hen på året, at jeg kunne have overrakt de første vintergækker til den højtærede økonomiminister hr. Bertel Dahlgaard og den højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Stareke. Nu bliver det måske til gæk i stedet for vintergæk, men det er der ikke noget at gøre ved. Vi har i virkeligheden grund til at komplimentere de to ministre, for vi ved jo, at den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en stad. Nu er der heller ikke nogen,